

[Økonomiministeren]

de dårligst stillede bruger en stor del af deres indkomst på.

Lav inflation betyder lavere rente, dermed højere investeringer og bedre beskæftigelse. Prisstabilitet er faktisk meget attraktiv for den økonomiske politik, og heldigvis er vi jo på det punkt nået ganske langt i de senere år.

Men hvad der er overset er jo, at prisstabilitet også er en god ting i det internationale samfund, og det er en side af sagen, man fuldstændig overser. Hvis der dannes en økonomisk og monetær union, og hvis nu det betyder, at der bliver en større prisstabilitet for de 330 millioner europæere, som bor inden for EF, ja, så vil EF med den styrke, det har, jo også medvirke til, at prisstigningerne på verdensplan bliver lavere, og at den internationale rente bliver lavere. Den sammenhæng er ganske indlysende.

Og hvis den internationale rente bliver lavere, så er det jo ikke mindst af betydning for den verdens fattige. Hvis jeg må illustrere det med et enkelt tal: Tredjeverdenslandene havde i 1989 en total gæld på 1.322 mia. dollars. Hvis det internationale renteniveau som følge af prisstabilitet inden for det europæiske område bliver lavere bare med 1 pct., så skal der ikke megen hovedregning til at regne ud, at så sparer udviklingslandene på forrentning af deres gæld 13 mia. dollars om året.

Vi har altså her at gøre med noget, der er overordentlig interessant, også i international sammenhæng, og det synes jeg burde interessere hr. Gade. Det interesserede helt tydeligt hr. Kofod-Svendsen, og jeg var glad for hans udtalelse om, at der jo ikke var tale om, at man skulle berige sig på de fattige landes bekostning.

Jeg vil altså gerne understrege, at hvis den økonomiske og monetære union fører til et lavere renteniveau, så er det ikke kun af betydning for os selv, men for hele det internationale samfund og især for de lande, der er forgældede.

Hr. Ivar Nørgaard var inde på udsvingene, og jeg må give hr. Ivar Nørgaard ret. Første fase er vi jo i i det øjeblik, hvor alle landene er i det snævre bånd, og det gælder ikke kun Storbritannien, det gælder også Spanien.

Med hensyn til faserne vil jeg bekræfte det, der står i memoet, hvor der står, at anden fase skal være kort. Det var en anden fase af den type, vi havde i tankerne, som var beskrevet i Delorsrapporten, og det er klart, at den type anden

fase kan blive meget kort. Når og hvis man er kommet så langt frem i anden fase, så kan man hurtigt gå til tredje fase; men det siger jo ikke noget om, hvor lang tid der skal gå, inden man er fremme ved det tidspunkt. Jeg kan bekræfte, at det er et synspunkt, jeg kan tilslutte mig.

Til hr. Gade vil jeg sige, at jeg faktisk var meget imponeret af hr. Gades indlæg, for det var jo, som om hr. Gade allerede kunne se for sig den færdige traktattekst. Han vidste nøjagtigt, hvad det ville ende med, det her; og ikke alene vidste hr. Gade, hvad det ville ende med i de juridiske tekster, han vidste bestemt også helt klart, hvordan det her ville udvikle sig i de kommende mange år. Resultatet ville nemlig være, at Danmark blev en delstat. Hr. Gade er bestemt ikke vattet; han er en rigtig mand med sine meningers mod, han kunne både tekst og det langsigtede resultat allerede på nuværende tidspunkt. Det har han sådan set altid kunnet – det er bare så ofte, han ikke har haft ret. Og det tror jeg heller ikke han har i denne sag.

Den økonomiske og monetære union er et vigtigt skridt, jeg vil endda sige et overordentlig vigtigt skridt i den europæiske udvikling og selvfølgelig også et skridt i retning af en europæisk integration. Det er også et rigtigt skridt, men det er kun et skridt, og det er ikke ensbetydende med, at der dermed opstår en anden statsdannelse her, hvor vi bor. Det er der nogle der ønsker, men der er ikke nogen automatik, og det er der en del eksempler på.

Jeg synes, hr. Gade skal være forsigtig med at anføre for mange økonomisk lærde som forsvar for sine standpunkter. Nationalbankdirektøren skal nok svare for sig selv, men jeg synes lige, inden hr. Gade nævner hr. Hoffmeyer for ofte, at han skal tænke på, at nationalbankdirektøren faktisk var medlem af Delorsgruppen. I øvrigt vil jeg henvise til Hoffmeyers indlæg ved ØMU-konferencen den 3/5 1990.

Det citat af overvismand Vastrup, hr. Gade bragte, kan jeg simpelt hen ikke forstå. Jeg tvivler på, at hr. Vastrup kan have udtalt sig som citeret, for det er nemlig forkert, og hr. Vastrup plejer ikke at have uret. Det kan ikke være rigtigt, at overvismanden har sagt, at et underskud på de offentlige budgetter i Danmark på mellem 1 og 1½ pct. af bruttonationalproduktet skulle være, hvad man ville kalde et uansvarligt underskud på de offentlige budgetter. Hvis det var tilfældet, så vil jeg bare gøre opmærksom